

- „1) migracji długookresowych trwających co najmniej 12 miesięcy w latach 1989—2002,“;
- 4) w art. 13 w ust. 4 wyrazy „w terminie do 30 października 2001 r.” zastępuje się wyrazami „w terminie do dnia 30 października 2002 r.”;
- 5) w art. 19 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. W dniach od 17 czerwca 2002 r. do 25 czerwca 2002 r. w wylosowanych obwodach spisowych zostanie przeprowadzony spis kontrolny.”;
- 6) w załącznikach nr 1—3 do ustawy wyrazy „NARODOWY SPIS POWSZECHNY LUDNOŚCI I MIESZKAŃ 2001 R.” zastępuje się wyrazami „NARODOWY SPIS POWSZECHNY LUDNOŚCI I MIESZKAŃ 2002 R.”
- Art. 2.** Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.
- Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

1027

USTAWA

z dnia 9 września 2000 r.

o zmianie ustawy — Kodeks karny, ustawy — Kodeks postępowania karnego, ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, ustawy o zamówieniach publicznych oraz ustawy — Prawo bankowe.

Art. 1. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. — Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553 i Nr 128, poz. 840, z 1999 r. Nr 64, poz. 729 i Nr 83, poz. 931 oraz z 2000 r. Nr 48, poz. 548) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 45 otrzymuje brzmienie:

„Art. 45. § 1. Jeżeli sprawca osiągnął, chociażby pośrednio, korzyść majątkową z popełnienia przestępstwa, sąd może orzec jej przepadek lub przepadek jej równowartości. Przepadku nie orzeka się w całości lub w części, jeżeli korzyść lub jej równowartość podlega zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu podmiotowi.

§ 2. W razie skazania sprawcy, o którym mowa w art. 65, lub sprawcy, który osiągnął z popełnienia przestępstwa korzyść majątkową znacznej wartości, sąd orzeka przepadek osiągniętej korzyści lub jej równowartości. Przepis § 1 zdanie drugie stosuje się odpowiednio.

§ 3. Objęta przypadkiem korzyść majątkowa lub jej równowartość przechodzi na własność Skarbu Państwa z chwilą uprawomocnienia się wyroku.”;

2) w art. 228 dodaje się § 6 w brzmieniu:

„§ 6. Karom określonym w § 1—5 podlega odpowiednio także ten, kto w związku z pełnieniem funkcji publicznej w państwie obcym lub organizacji międzynarodowej przyjmuje korzyść majątkową lub osobistą, albo jej obietnicę, lub takiej korzyści żąda, albo uzależnia wykonanie czynności służbowej od jej otrzymania.”;

3) art. 229 otrzymuje brzmienie:

„Art. 229. § 1. Kto udziela lub obiecuje udzielić korzyści majątkowej lub osobistej osobie pełniącej funkcję publiczną w związku z pełnieniem tej funkcji, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

§ 2. W wypadku mniejszej wagi sprawca

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

§ 3. Jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 działa, aby skłonić osobę pełniącą funkcję publiczną do naruszenia przepisów prawa albo udziela korzyści takiej osobie za naruszenie przepisów prawa,

podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10.

§ 4. Kto osobie pełniącej funkcję publiczną, w związku z pełnieniem tej funkcji, udziela lub obiecuje udzielić korzyści majątkowej znacznej wartości,

podlega karze pozbawienia wolności od lat 2 do lat 12.

§ 5. Karom określonym w § 1—4 podlega odpowiednio także ten, kto udziela lub obiecuje udzielić korzyści majątkowej lub osobistej osobie pełniącej funkcję publiczną w państwie obcym lub w organizacji międzynarodowej w związku z pełnieniem tej funkcji.”

Art. 2. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. — Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z 1999 r. Nr 83, poz. 931 oraz z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717 i Nr 73, poz. 852) rozdział 66 otrzymuje brzmienie:

„Rozdział 66

Przejęcie i przekazanie orzeczeń do wykonania

Art. 608. § 1. W razie prawomocnego skazania obywatela polskiego przez sąd państwa obcego na karę pozbawienia wolności podlegającą wykonaniu albo prawomocnego orzeczenia wobec obywatela polskiego środka polegającego na pozbawieniu

wolności, Minister Sprawiedliwości może wystąpić do właściwego organu tego państwa z wnioskiem o przejęcie skazanego albo osoby, wobec której orzeczono środek, w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka w Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 2. W razie prawomocnego skazania przez sąd państwa obcego obywatela polskiego, osoby mającej miejsce stałego pobytu, posiadającej mienie lub prowadzącej działalność zawodową na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na grzywnę lub w razie prawomocnego orzeczenia wobec niej zakazu zajmowania określonego stanowiska, wykonywania określonego zawodu lub prowadzenia określonej działalności gospodarczej, zakazu prowadzenia pojazdów, przypadku albo środka zabezpieczającego nie polegającego na pozbawieniu wolności, Minister Sprawiedliwości może wystąpić do właściwego organu tego państwa z wnioskiem o przejęcie orzeczenia do wykonania w Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 3. Przed wystąpieniem z wnioskiem, o którym mowa w § 1 lub 2, Minister Sprawiedliwości zwraca się do właściwego sądu o wydanie postanowienia w przedmiocie dopuszczalności przejęcia orzeczenia do wykonania w Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 609. § 1. W razie otrzymania wniosku państwa obcego o wykonanie wobec obywatela polskiego lub osoby mającej miejsce stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej prawomocnie orzeczonej kary pozbawienia wolności lub środka polegającego na pozbawieniu wolności, Minister Sprawiedliwości zwraca się do właściwego sądu o wydanie postanowienia w przedmiocie dopuszczalności przejęcia orzeczenia do wykonania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 2. W razie otrzymania wniosku państwa obcego o wykonanie wobec obywatela polskiego, osoby mającej miejsce stałego pobytu, posiadającej mienie lub prowadzącej działalność zawodową w Rzeczypospolitej Polskiej prawomocnie orzeczonej grzywny, zakazu zajmowania określonego stanowiska, wykonywania określonego zawodu lub prowadzenia określonej działalności gospodarczej, zakazu prowadzenia pojazdów, przypadku albo środka zabezpieczającego nie polegającego na pozbawieniu wolności, Minister Sprawiedliwości zwraca się do właściwego sądu o wydanie postanowienia w przedmiocie dopuszczalności przejęcia orzeczenia do wykonania w Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 3. Jeżeli orzeczenie, którego wniosek dotyczy, nie jest prawomocne lub osoba ob-

jęta wnioskiem określonym w § 1 nie jest obywatelem polskim lub nie ma na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej miejsca stałego pobytu, Minister Sprawiedliwości zwraca wniosek.

Art. 610. § 1. W razie prawomocnego skazania cudzoziemca przez sąd polski na karę pozbawienia wolności podlegającą wykonaniu albo prawomocnego orzeczenia wobec niego środka polegającego na pozbawieniu wolności, Minister Sprawiedliwości może wystąpić do właściwego organu państwa, którego skazany albo osoba, wobec której orzeczono środek, jest obywatelem, z wnioskiem o przejęcie go w celu odbycia kary lub wykonania środka.

§ 2. Przed wystąpieniem z wnioskiem, o którym mowa w § 1, Minister Sprawiedliwości zwraca się do właściwego sądu o wydanie postanowienia w przedmiocie dopuszczalności przekazania orzeczenia do wykonania za granicą.

§ 3. W razie otrzymania wniosku państwa obcego o przejęcie cudzoziemca prawomocnie skazanego przez sąd polski na karę pozbawienia wolności podlegającą wykonaniu albo wobec którego prawomocnie orzeczono środek polegający na pozbawieniu wolności, Minister Sprawiedliwości zwraca się do właściwego sądu o wydanie postanowienia w przedmiocie dopuszczalności przekazania orzeczenia do wykonania za granicą.

§ 4. W razie prawomocnego skazania przez sąd polski osoby mającej miejsce stałego pobytu za granicą albo posiadającej mienie lub prowadzącej działalność zawodową za granicą na grzywnę lub prawomocnego orzeczenia wobec niej zakazu zajmowania określonego stanowiska, wykonywania określonego zawodu lub prowadzenia określonej działalności gospodarczej, zakazu prowadzenia pojazdów, przypadku albo środka zabezpieczającego nie polegającego na pozbawieniu wolności, sąd właściwy do wykonania kary lub środka może wystąpić za pośrednictwem Ministra Sprawiedliwości do właściwego organu państwa, na terytorium którego skazany lub osoba, wobec której orzeczono środek, stale przebywa, posiada mienie lub prowadzi działalność, z wnioskiem o wykonanie orzeczenia.

§ 5. W razie otrzymania wniosku państwa obcego o przejęcie do wykonania prawomocnego skazania przez sąd polski osoby mającej miejsce stałego pobytu w tym państwie albo posiadającej mienie lub prowadzącej działalność zawodową w tym państwie na grzywnę lub

prawomocnego orzeczenia wobec niej zakazu zajmowania określonego stanowiska, zakazu wykonywania określonego zawodu lub prowadzenia określonej działalności gospodarczej, zakazu prowadzenia pojazdów, przypadku albo środka zabezpieczającego nie polegającego na pozbawieniu wolności, Minister Sprawiedliwości zwraca się do właściwego sądu o wydanie postanowienia w przedmiocie dopuszczalności przekazania orzeczenia do wykonania za granicą.

Art. 611. § 1. Właściwy do rozpoznania spraw określonych w art. 608 § 3 w związku z § 1 i art. 609 § 1 jest sąd okręgowy, w którego okręgu skazany ostatnio stale mieszkał lub czasowo przebywał.

§ 2. Właściwy do rozpoznania spraw określonych w art. 608 § 3 w związku z § 2, art. 609 § 2 i art. 610 § 5 jest sąd rejonowy, w którego okręgu skazany stale mieszkał lub czasowo przebywał, a jeżeli tego nie ustalono, gdzie znajduje się mienie nadające się do egzekucji lub też skazany prowadzi działalność objętą zakazem.

§ 3. Właściwy do rozpoznania spraw określonych w art. 610 § 2 i 3 jest sąd okręgowy, w którego okręgu wydano orzeczenie, którego wniosek dotyczy.

§ 4. Jeżeli nie można ustalić właściwości według zasad określonych w § 1, sprawę rozpoznaje Sąd Okręgowy w Warszawie.

§ 5. Jeżeli nie można ustalić właściwości według zasad określonych w § 2, sprawę rozpoznaje sąd właściwy dla dzielnicy Śródmieście gminy Warszawa-Centrum.

Art. 611a. § 1. Sąd rozpoznaje sprawę dopuszczalności przejęcia lub przekazania orzeczenia do wykonania na posiedzeniu, w którym ma prawo wziąć udział skazany, jeżeli przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, oraz obrońca skazanego, jeżeli się na nie stawi. Jeżeli skazany, który nie przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie posiada obrońcy, prezes sądu właściwego do rozpoznania sprawy może mu wyznaczyć obrońcę z urzędu.

§ 2. Jeżeli dane zawarte we wniosku są niewystarczające, sąd może zarządzić ich uzupełnienie. W tym celu sąd może odroczyć rozpoznanie sprawy.

§ 3. Jeżeli sąd wydał postanowienie o niedopuszczalności przejęcia lub przekazania orzeczenia do wykonania, przejęcie ani przekazanie nie może nastąpić.

§ 4. W wypadku określonym w art. 610 § 4 sąd wydaje postanowienie o wystąpieniu z wnioskiem do organu obcego państwa o przejęcie orzeczenia do wykonania.

§ 5. Na postanowienie sądu w przedmiocie przejęcia lub przekazania orzeczenia do wykonania przysługuje zażalenie.

§ 6. Jeżeli postępowanie dotyczy przejęcia orzeczenia do wykonania, sąd może orzec środek zapobiegawczy.

Art. 611b. § 1. Przejęcie orzeczenia do wykonania w Rzeczypospolitej Polskiej jest niedopuszczalne, jeżeli:

1) orzeczenie nie jest prawomocne albo nie podlega wykonaniu,

2) wykonanie orzeczenia mogłoby naruszać suwerenność, bezpieczeństwo lub porządek prawny Rzeczypospolitej Polskiej,

3) skazany na karę pozbawienia wolności lub osoba, wobec której orzeczono środek polegający na pozbawieniu wolności, nie wyraża zgody na przejęcie,

4) skazany na grzywnę albo wobec którego orzeczono przepadek, niezamieszkujący na stałe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie posiada mienia na jej terytorium,

5) czyn wskazany we wniosku nie stanowi czynu zabronionego według prawa polskiego,

6) zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 604 § 1 pkt 2, 3 i 5.

§ 2. Przekazanie orzeczenia do wykonania w państwie obcym jest niedopuszczalne, jeżeli:

1) orzeczenie nie jest prawomocne albo nie podlega wykonaniu,

2) skazany na karę pozbawienia wolności lub osoba, wobec której orzeczono środek polegający na pozbawieniu wolności, nie wyraża zgody na przekazanie,

3) skazany na karę pozbawienia wolności lub osoba, wobec której orzeczono środek polegający na pozbawieniu wolności, jest osobą określoną w art. 604 § 1 pkt 1,

4) zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 604 § 1 pkt 3 i 5.

Art. 611c. § 1. Po przejęciu orzeczenia do wykonania sąd określa kwalifikację prawną czynu według prawa polskiego oraz karę i środek podlegające wykonaniu.

§ 2. Określając karę lub środek podlegające wykonaniu, sąd stosuje odpowiednio przepis art. 114 § 4 Kodeksu karnego.

§ 3. Określając wysokość grzywny, sąd dokonuje przeliczenia wysokości grzywny orzeczonej kwotowo lub wysokości stawki dziennej, określonych w obcej walucie, według kursu średniego walut określonego przez Narodowy Bank

Polski na dzień wydania orzeczenia w państwie obcym. Jeżeli grzywnę wymierzono kwotowo, iloraz stawki dziennej i ilości stawek dziennych nie może przekroczyć kwoty grzywny tak przeliczonej.

§ 4. Sąd rozpoznaje sprawę na posiedzeniu. Przepisy art. 352 oraz 611a § 1 i 5 stosuje się odpowiednio.

Art. 611d. § 1. Jeżeli w toku postępowania zajdą okoliczności uzasadniające wydanie orzeczenia o zabezpieczeniu majątkowym z uwagi na grożący przepadek przedmiotów albo mienia stanowiącego korzyść majątkową osiągniętą z popełnienia przestępstwa, a przedmioty te lub składniki tego mienia znajdują się na terytorium państwa obcego, sąd, a w postępowaniu przygotowawczym prokurator, może wystąpić za pośrednictwem Ministra Sprawiedliwości do właściwego organu tego państwa o zabezpieczenie przedmiotów lub mienia zagrożonych przepadkiem.

§ 2. Jeżeli organ państwa obcego zwróci się o wykonanie prawomocnego orzeczenia o zabezpieczeniu mienia, gdy mienie podlegające zabezpieczeniu znajduje się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, właściwy do wykonania orzeczenia jest sąd rejonowy lub prokurator, w którego okręgu znajduje się to mienie.

Art. 611e. Jeżeli skazany prawomocnym wyrokiem albo wobec którego prawomocnie orzeczono środek, opuści terytorium państwa skazania, udając się na terytorium państwa, którego jest obywatelem, zanim odbędzie orzeczoną karę albo zanim zostanie wykonany orzeczony wobec niego środek, przepisy niniejszego rozdziału stosuje się odpowiednio. Przepisów art. 611b § 1 pkt 3 oraz § 2 pkt 2 nie stosuje się.

Art. 611f. Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się odpowiednio do przejęcia lub przekazania do wykonania orzeczeń o karach pieniężnych."

Art. 3. W ustawie z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz.U. Nr 47, poz. 211, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 88, poz. 554, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i z 2000 r. Nr 29, poz. 356) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Czynami nieuczciwej konkurencji są w szczególności: wprowadzające w błąd oznaczenie przedsiębiorstwa, fałszywe lub oszukańcze oznaczenie pochodzenia geograficznego towarów albo usług, wprowadzające w błąd oznaczenie towarów lub usług, naruszenie tajemnicy przedsiębiorstwa, nakłanianie do rozwiązania lub niewykonania umowy, naśladownictwo

produktów, pomawianie lub nieuczciwe zachwalanie, utrudnianie dostępu do rynku, przekupstwo osoby pełniącej funkcję publiczną, a także nieuczciwa lub zakazana reklama.”;

2) po art. 15 dodaje się art. 15a w brzmieniu:

„Art. 15a. Czynem nieuczciwej konkurencji polegającym na przekupstwie osoby pełniącej funkcję publiczną jest określone w art. 229 Kodeksu karnego zachowanie osoby fizycznej:

- 1) będącej przedsiębiorcą,
- 2) działającej na rzecz przedsiębiorcy w ramach uprawnienia do jego reprezentowania albo podejmowania w jego imieniu decyzji lub wykonywania nad nim kontroli,
- 3) działającej na rzecz przedsiębiorcy, za zgodą osoby, o której mowa w pkt 2.”;

3) w art. 19 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przepis ust. 1 nie ma zastosowania do czynów nieuczciwej konkurencji określonych w art. 5—7, art. 11, 14 oraz w art. 15a, a w przypadku organizacji, o których mowa w ust. 1 pkt 1, także do czynów określonych w art. 12.”;

4) po art. 22 dodaje się rozdział 3a w brzmieniu:

„Rozdział 3a

Odpowiedzialność przedsiębiorców za przekupstwo osoby pełniącej funkcję publiczną

Art. 22a. 1. Za czyny nieuczciwej konkurencji, o których mowa w art. 15a pkt 2—3, przedsiębiorca nie będący osobą fizyczną ponosi odpowiedzialność według przepisów niniejszego rozdziału.

2. Postępowanie w sprawach odpowiedzialności, o której mowa w ust. 1, prowadzi Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Art. 22b. 1. W razie skazania za przestępstwo z art. 229 Kodeksu karnego popełnione przez osobę, o której mowa w art. 15a pkt 2—3, sąd przesyła odpis prawomocnego wyroku wraz z odpisem akt sprawy Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

2. Jeżeli postępowanie karne o przestępstwo z art. 229 Kodeksu karnego przeciwko osobie, o której mowa w art. 15a pkt 2—3, nie może się toczyć z powodu okoliczności wyłączających ściganie, wymienionych w art. 17 § 1 pkt 5, 6 i 8—10 Kodeksu postępowania karnego, sąd albo prokurator, umarżając postępowanie, przesyła odpis prawomocnego orzeczenia wraz z odpisem akt sprawy Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Art. 22c. 1. Po otrzymaniu odpisu orzeczeń, o których mowa w art. 22b, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wszczyna postępowanie w sprawie odpowiedzialności, przeciwko przedsiębiorcy nie będącemu osobą fizyczną, za czyn nieuczciwej konkurencji polegający na przekupstwie osoby pełniącej funkcję publiczną.

2. Postępowanie, o którym mowa w ust. 1, toczy się według przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że ustawa stanowi inaczej.

3. Ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w postępowaniu, o którym mowa w ust. 1.

Art. 22d. 1. W razie stwierdzenia, że został popełniony czyn nieuczciwej konkurencji polegający na przekupstwie osoby pełniącej funkcję publiczną przez osobę, o której mowa w art. 15a pkt 2—3, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wydaje decyzję o nałożeniu na przedsiębiorcę nie będącego osobą fizyczną kary pieniężnej płatnej do budżetu państwa, w wysokości do 10% przychodu w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób prawnych, uzyskanego w roku podatkowym poprzedzającym dzień wydania decyzji.

2. Kara pieniężna nie może być wymierzona, jeżeli od czasu popełnienia czynu nieuczciwej konkurencji upłynęło 10 lat.

3. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów może nadać decyzji, o której mowa w ust. 1, rygor natychmiastowej wykonalności.

4. Od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, o której mowa w ust. 1, przedsiębiorcy służy odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie — sądu antymonopolowego, w terminie 2 tygodni od doręczenia decyzji.

5. Postępowanie przed sądem toczy się według przepisów działu IVa tytuł VII Kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu w sprawach gospodarczych z zakresu przeciwdziałania praktykom monopolistycznym.

6. Kara pieniężna, o której mowa w ust. 1, płatna jest z dochodu ukaranego przedsiębiorcy po opodatkowaniu lub z innej formy nadwyżki przychodów nad wydatkami, pomniejszonej o podatki.

Art. 22e. W postępowaniu przeciwko przedsiębiorcy w sprawie odpowiedzialności za czyn nieuczciwej konkurencji polegający na

przekupstwie osoby pełniącej funkcję publiczną Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów może zwrócić się do właściwego organu państwa obcego o udzielenie pomocy prawnej.

Art. 22f. 1. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów udziela pomocy prawnej organom państw obcych, w postępowaniu prowadzonym przeciwko osobie prawnej, w celu ustalenia odpowiedzialności lub nałożenia na nią sankcji za przekupstwo osoby pełniącej funkcję publiczną.

2. Pomoc prawna, o której mowa w ust. 1, udzielana jest na wniosek organu państwa obcego i obejmuje niezbędne czynności podejmowane w postępowaniu administracyjnym, w szczególności doręczanie pism, przesłuchanie świadków i biegłych, wzywianie osób do osobistego stawiennictwa, udostępnianie akt i dokumentów oraz udzielanie informacji o prawie polskim.

3. Do postępowania o udzielenie pomocy prawnej, o której mowa w ust. 1, stosuje się przepisy działu I i II Kodeksu postępowania administracyjnego.

4. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów może odmówić udzielenia pomocy prawnej organowi państwa obcego, jeżeli:

1) żądana czynność byłaby sprzeczna z podstawowymi zasadami porządku prawnego w Rzeczypospolitej Polskiej lub naruszała jej suwerenność,

2) między Rzeczpospolitą Polską a państwem, z którego wniosek pochodzi, nie została zawarta umowa przewidująca taką pomoc, a państwo to nie zapewnia wzajemności.

Art. 22g. Przepisów art. 22f nie stosuje się do wniosków prokuratorów i sądów państw obcych, o których mowa w art. 588 § 1 Kodeksu postępowania karnego."

Art. 4. W ustawie z dnia 10 czerwca 1994 r. o zamówieniach publicznych (Dz. U. z 1998 r. Nr 119, poz. 773, z 1999 r. Nr 45, poz. 437 i z 2000 r. Nr 12, poz. 136) w art. 19 w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

1) w pkt 4 po wyrazach „zamówienia publicznego” dodaje się przecinek oraz wyrazy „przestępstwo przekupstwa”;

2) w pkt 5 po wyrazach „zamówienia publicznego” dodaje się przecinek i wyrazy „przestępstwo przekupstwa” oraz kropkę zastępuje się przecinkiem;

3) po pkt 5 dodaje się pkt 6 w brzmieniu:

„6) przedsiębiorców, na których w ciągu ostatnich trzech lat została nałożona kara pieniężna, o której mowa w przepisach o zwalczaniu nie-

uczciwej konkurencji, za czyn nieuczciwej konkurencji polegający na przekupstwie osoby pełniącej funkcję publiczną.”

Art. 5. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. — Prawo bankowe (Dz. U. Nr 140, poz. 939, z 1998 r. Nr 160, poz. 1063 i Nr 162, poz. 1118 oraz z 1999 r. Nr 11, poz. 95 i Nr 40, poz. 399) w art. 105 w ust. 1 w pkt 2 w lit. b) po wyrazach „lub karnym skarbowym” dodaje się wyrazy „albo w związku z wykonaniem wniosku o udzielenie

pomocy prawnej, pochodzącego od państwa obcego, które na mocy ratyfikowanej umowy międzynarodowej wiążącej Rzeczpospolitą Polską ma prawo występować o udzielenie informacji objętych tajemnicą bankową”.

Art. 6. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

1028

USTAWA

z dnia 21 września 2000 r.

o zwolnieniu świadczeń z tytułu prześladowań przez nazistowskie Niemcy z podatków i opłat oraz o niezaliczaniu ich do dochodów.

Art. 1. Świadczenia wypłacane ofiarom i ich spadkobiercom z tytułu prześladowań przez nazistowskie Niemcy w okresie II wojny światowej, w tym związane z pracą niewolniczą i przymusową, są wolne od podatków i opłat.

Art. 2. Świadczeń, o których mowa w art. 1, nie wlicza się do dochodów, od których zależy prawo do określonych odrębnymi przepisami świadczeń lub ich wysokości.

Art. 3. Fundacja Polsko-Niemieckie Pojednanie jest zwolniona z podatków od kwot przekazanych jej na dokonanie wypłat świadczeń, o których mowa w art. 1, oraz na realizację projektów służących celom statutowym.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

1029

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 października 2000 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie podziału rezerwy na podwyżki wynagrodzeń w 2000 r. dla pracowników państwowej sfery budżetowej.

Na podstawie art. 23 ust. 6 ustawy budżetowej na rok 2000 z dnia 21 stycznia 2000 r. (Dz. U. Nr 7, poz. 85) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 28 marca 2000 r. w sprawie podziału rezerwy na podwyżki wynagrodzeń w 2000 r. dla pracowników państwowej sfery budżetowej (Dz. U. Nr 24, poz. 298) w załączniku nr 3 do rozporządzenia w rubrykach 1 „Wyszczególnienie” oraz 2 „Jednostki budżetowe” wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w części 20 „— Gospodarka” w dziale 91 „— Administracja państwowa”:
 - a) w grupie „— członkowie korpusu służby cywilnej” liczbę „1276832” zastępuje się liczbą „1236832”,
 - b) dodaje się drugą grupę „— pozostali pracownicy” oraz liczbę „40000”,
- 2) w części 45 „— Sprawy zagraniczne” w dziale 91 „— Administracja państwowa”:

- a) w grupie „— członkowie korpusu służby cywilnej” w rozdziale 9111 „— Jednostki centralne” liczbę „2300745” zastępuje się liczbą „2295666”,
 - b) dodaje się drugą grupę „— pozostali pracownicy” oraz liczbę „5079”,
- 3) w części 59 „— Główny Urząd Ceł” w dziale 91 „— Administracja państwowa”:
- a) w grupie „— członkowie korpusu służby cywilnej” w rozdziale 9111 „— Jednostki centralne” liczbę „259282” zastępuje się liczbą „543071”, a w rozdziale 9131 „— Jednostki terenowe podległe organom centralnym” liczbę „2649042” zastępuje się liczbą „7261713”,
 - b) w grupie „— funkcjonariusze Służby Celnej” w rozdziale 9111 „— Jednostki centralne” liczbę „829941” zastępuje się liczbą „542772”, a w rozdziale 9131 „— Jednostki terenowe podległe organom centralnym” liczbę „11711124” zastępuje się liczbą „7101833”,